

1. Ану

Не се заблуждавай, това не е роман. Тук, на това място, художествени измислици все по-трудно се пишат. Съчинявал съм ги преди, но сега, в зенита на живота си вече съм твърде уморен. Остава само да разкажа хрониките на шепи изгубени души и хвърлям перото завинаги.

Още помня нощта, в която тръгнахме. Безлунна и студена. Оставихме всичко зад себе си и поехме към неизвестното. Вълнението преминаваше в тревога и обратно. Люшкахме се между крайностите на емоциите и чакахме да ни се случи.

Казват, че истината не е за всеки. Ако дълго, като мен, си живял на тази земя, няма да има нужда да те убеждавам колко правота има в тази максима. Точно защото тя, истината, се подвизава в толкова лица и форми, че човек често скита сред уродливите ѝ проявления без да може да я припознае. Понякога е за добро...

От Стария свят тук не бе останало почти нищо. Но и Новият умираше малко по малко. Ану го усещаше с костите си и обикновено гледаше да не мисли толкова. Насилваше се да не поглежда често в сребрилата кутийка със спомени, но днес те някак бяха изпълзели навън и бавно се забиваха в душата му като снопчета

ледени висулки. Бе седнал в края на тясната тераса, краката му висяха през железните перила, а миналото си играеше с мислите му, причинявайки му гадене. И за да му стане още по-зле, откъм левия ъгъл на Дома на арените дочу познат шум, а само миг след това се появи силуетът на не много голям въздушен балон.

Ану вдигна разсеяно поглед, макар да знаеше какво ще види пред себе си. Кръглото, сфероподобно превозно средство се приближи, наклони се рязко, създавайки усещането, че ще се катурне на една страна, после над борда се появи младо момиче, което се хилеше насреща му. Късата ѝ коса стърчеше във всички посоки, а на очите си носеше неговите старовремски очила за мотор, които плътно покриваха половината ѝ лице. Тя се наведе напред и след като ловко стегна на възел двете дебели възета, подаващи се от корпуса, около парапета, скочи на балкона. Здравео привързаният, поокъсан балон остана да се поклаща във въздуха на сантиметри от нея.

– Пак си обикаляла около предела – каза мъжът и лицето му стана мрачно.

Момичето не отговори. Вдигна очилата на главата, от което тъмните ѝ кичури още повече шръкнаха. Сянката ѝ скръсти ръце пред гърдите си и нахално огледа възрастния мъж.

– Нарушаваш правилата, Асай. Знаеш, че това не ми харесва.

– Така си ми омръзнал с тези твои правила, Ану! – стрелна го с очи тя.

– Просто се тревожа за теб.

– Стига! Вече не съм дете – каза троснато и захвърли протритите кожени ръкавици.

Старецът разтри челото си и пое въздух със свистене.

– На майка ти това нямаше да ѝ хареса.

– Не намесвай мама, чу ли!

– Опитваш се да докажеш нещо, но спри с това!

– Да докажа нещо? На кого, за Бога?! Огледай се и осъзнай, че тук вече няма никой! Никой!

Веждите ѝ се извиха над острия ѝ поглед и така застинала в тясното пространство на терасата, Асай постоя няколко секунди. После мълчаливо се обърна и потъна във вътрешността на стаята.

Бели облаци се скупчиха над Дома на арените. Ану допря длани пред гърдите и опита да разкърши врата си, но само изохка от болка и лицето му се изкриви в болезнена гримаса. Спомените на акробата се разтвориха полека като тънка мъгла и скоро съвсем изчезнаха. Не искаше да потъва в дебрите на паралелните вселени, търсейки отговори на въпросите, които го измъчваха. Затова се изправи тежко, намести орфаното си бомбе и последва момичето. Сянката му остана седнала на терасата.

Нощта в Небесен дойде точно навреме, безсънието на Ану – също. Старият акробат за пореден път се въртеше в изтърбушеното легло. Взираше се в лепкавата тъмнина, опитвайки се да успокои тревожните си мисли, които подскачаха в ума му като топчета за пингпонг. Отвън тишината бе нарушавана само от тихото сопрано на мадам Ола, което се носеше от Дома на песните. Тази жена беше неуморна, признаваше ѝ го. Дори след всички изминали сезони тя продължаваше да репетира и го правеше предимно нощем. Не че имаше някакъв смисъл, просто не знаеше с какво друго да се занимава. Беше един от тримата най-стари обитатели на град Небесен, и съвсем логично никой не смееше да ѝ противоречи.

Ану затвори очи и си я представи. Беше едра, с широка гръд и топла усмивка. Тебеширенобелите ѝ коси бяха винаги подредени в спретнати букли. Носеше

широки, дълги до земята роби в ярки цветове, повечето отчайващо овехтели. Преди много на брой лета бе звезда на сцената, оттатък Границата. Той помнеше колко се шумеше около ролите и скандалния ѝ личен живот. Сега бе една трудно подвижна старица. Акробатът често я навестяваше. Понякога бърбеха с часове, друг път пиеха отровно горчивия чай от акорус в мълчание, наслаждавайки се единствено на компанията си. Обичаше спокойствието на тези мигове. Те му носеха оскъдната увереност, че света все още е нормален.

Заспа миг преди небето да започне да се излива в бледо розовия процеп над хоризонта на изток. И точно тогава над въздушните Домове се появиха първите признаци на тревожност. Всички сенки в Небесен се размърдаха.

В края на същия този ден, в навечерието на междинното слънцестоене, стана убийството.

2. Монай

...Когато Системата разбра колко сме различни, всичко се случи много набързо. Носихме Дарбата за изкуство откакто се помним, но когато сенките ни започнаха да се оцветяват, учените се разтревожиха. Не го оповестиха официално, но ни поставиха под карантина. Сетне ни евакуираха. За доброто на всички, казаха, ще творите необезпокоявани, докато разберем какво става. И ние тръгнахме. На бърза ръка събрахме жалкия си живот в няколко куфара и една сутрин осъмнахме като заселници на невъобразим въздушен град. Хората на изкуството бяхме отпратени на края на света...